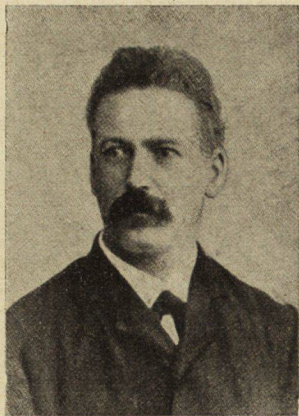

ции за соли, смѣсенъ хоръ и оркестъръ: две тетради мотети; три мадригала; 14 мотета за презъ цѣлата година; нѣколко вокални творби, безъ съпроводъ, за хоръ съ соловъ гласъ („Deutsche Messe“,

Арнолдъ Менделсонъ

псаломъ 100, шесть пѣсни на Гьотевъ текстъ за мъжки хоръ), пѣсни и оперитѣ: „Елзи, рѣдката слугиня“, „Замъкътъ на любовта“ и „Der Bärenhäuter“.

Менделсонъ-Бартолди, Якобъ Лудвигъ-Феликсъ — Mendelssohn-Bartholdy, Jacob Ludvig-Felix — единъ отъ най-виднитѣ компонисти на романтичeskото направление, род. 3 февр. 1809 въ Хамбургъ, умр. 4 ноевр. 1847 въ Лайпцигъ — синъ на банкера Абрахамъ М. и внукъ на известния философъ Мойсей М., още отъ най-ранно детство показалъ забележителни музикални дарби. Богатитѣ родители се преселватъ въ Берлинъ—за да дадатъ на децата си едно грижливо образование, общо и въ музиката, защото всички тѣ, 4, сж били надарени музикално — особено най-големата дъщеря Фани и следващия следъ нея синъ Феликсъ. Първитѣ занятия по пиано започватъ съ майката, която бива замѣнена съ Луд. Бергеръ—за

пиано, Хенингсъ за цигулка и Целтеръ — за теория. Въ развитието на М. презъ детството има една значителна прилика съ това на Моцарта. 9-годишенъ, той свири публично съ голѣми успѣхъ, а на 15 години се изявява като компонистъ. Първитѣ му творби отъ това време сж една соната за цигулка и две сонати за пиано, а сжщо — пѣсни и оперетка съ пиано. Като алтистъ въ „Пѣвческата академия“, ржководена отъ Целтеръ, той ималъ възможность да се упражнява въ пѣне и дирижиране. Въ кжщи всѣка недѣля е имало музикални изпълнения, въ които е участвувалъ и малък оркестъръ, съ който младежътъ е изпробвалъ своитѣ композиции. Веберъ и Гьоте сж били въ възторгъ съ голѣмитѣ дарби на М., а сжщо и Мошелесъ — при пребиването си въ Берлинъ, му е давалъ презъ 1824 уроци. За да че мнението на най-големия музикаленъ авторитетъ, каквѣто тогава се е смѣталъ Керубини, бащата отвежда 17 год. Феликсъ въ Парижъ. Керубини — тогава директоръ на консерваторията — е билъ тѣй възхитенъ отъ М., че предлага на бащата да провѣри по нататъшното обучение на сина му нему — нѣщо, което той отклонява, и си заминаватъ за Берлинъ. Гениалната увертюра къмъ „Сънь въ лѣтна нощъ“ е дѣло на 17 годишния М. — показваща пълно овладяване на композиционната техника и съвършена творческа зрѣлостъ. 1872 М. постѣпва въ Берлинския университетъ — за да учи философия. Въ сжщата година бива изпълнена единствената негова опера „Сватбата на Камахо“ — минала при много голѣми успѣхъ. Попокана на Мошелеса, 1829 посещава Лондонъ, дето извиква общо удивление, като пианистъ, компонистъ и диригентъ. Тукъ сж били изпълнени за првъ пѣтъ симфонията с-moll и увертюрата къмъ „Сънь въ лѣтна нощъ“ — съ необикновено голѣми успѣхъ, и славата на М., като компонистъ, се разнася отъ тамъ по цѣлъ свѣтъ. При едно продължително пжтуване, за удоволствие, изъ Ирландия и Шотландия — М. наранява колѣното си и е трѣбвало продължително да лежи въ Берлинъ. Това пжтувание го вдѣхновява, обаче, да напише по въдно нѣколко пре-